

Bilag til Beretn. fra Landst. s Udv. ang. Lovf. om den komm. Beskatning m. m.

ved Indførelse af den *Forskelsbeskatning*, som er foreslaaet i nærværende Lovforslags §§ 10—13. Ved en saadan vil Erhvervskommunen af al bunden Næring erholde en Afgift, svarende til Kendelsen for Næringsadkomsten, eller, anderledes udtrykt, de fremmede næringsdrivende ville have at betale aarligt for deres Næringsadkomst i Stedet for en Gang for alle. Dernæst vil Erhvervskommunen af Næringens eller Ejendommens Nettoindtægt erholde en Skat, som svarer til Forskellen imellem Opholdskommunens og Erhvervskommunens Skat, saafremt den sidstnævnte er større. Hvis eksempelvis en Skatteyder i København, der — for Tiden — betaler 3 pCt. i personlig Skat, driver Næring i en Købstad, hvis Skatteprocent — beregnet for ham som i Lovforslagets § 10 angivet — er 8 pCt., vil han til Købstadkommunen have at tilsvare Forskellen eller 5 pCt. af sin Indtægt i denne; driver en i en Landkommune, hvis Skatteprocent er 2, bosat Person Næring i København, vil han af Næringsindtægten have at tilsvare Københavns Kommune 1 pCt.; ejer en i København bosat en Landejendom i en Kommune, hvis Skatteprocent er 4, vil han have at tilsvare Forskellen, ligeledes med 1 pCt. osv. Bor derimod den paagældende i en Kommune med en lige saa stor eller en større Skatteprocent end den i Erhvervskommunen gældende, vil han kun, hvis han driver bunden Næring, have at betale noget til Erhvervskommunen. I de Tilfælde, hvor et Erhverv, som er Genstand for fri Næring, drives fra en Opholdskommune, hvis Skatteprocent er højere end Erhvervskommunens, vil der derimod altsaa ikke blive nogen Indtægt for Erhvervskommunens Kasse. Men for Kommunerne tilsammentagne vil Ordningen bringe en større Merindtægt end de tidligere Forslag; det af Næringslovkommissionen i 1893 i første Række (Betænkningens Side 49 ff.) opstillede Krav om, at den fremmede næringsdrivende ikke maa kunne træde i Konkurrence med Stedets egne næringsdrivende under gunstigere Beskatningsforhold end disse, vil i alle Tilfælde være fuldt ud opfyldt; endelig vil Bosættelse udenfor Erhvervskommunen for at spare Skat af Erhvervsindtægten være umuliggjort. Paa samme Tid vil en saadan Ordning i Modsetning til tidligere Forslag hverken medføre noget Tab af Skatteindtægt eller nogen Fare for Afgang af Skatteydere for Opholdskommunerne, der saavel ifølge den bestaaende Tilstand som efter Forholdets Natur bør have et særligt Krav paa Beskyttelse, hvad der hidtil fra alle Sider har været erkendt.